Anul al 64-lea

16 PAGINI 20 LEI

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. Nr. 28.064,939

Nr. 296 Joi 25 Decembrie 1947

ABONAMENTE
CAPITALA
Lei 135 pe 1 lună
Lei 400 pe 3 luni
Lei 720 pe 6 luni
PLATA PRIN CEC
7999

UNIVERSUL

ABONAMENTE
PROVINCIA
Lei 135 pe 1 lună
Lei 400 pe 3 luni
Lei 720 pe 6 luni
PLATA PRIN CEC
7999

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar:
„UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 2.30.10:

APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET DE DIRECȚIE

NAȘTEREA DOMNULUI

TEMEIUL BINELUI

de AL. C. CONSTANTINESCU

N'aș putea spune că acesta e cel mai îndestulat Crăciun posibil. Sunt încă mu.te lipsuri și foarte mulți dintre noi se sbat încă în nevoi.

Dar e tot atât de adevărat că, anul acesta, Crăciunul e mai bun decât în anul trecut. Că el e cu mult mai bun decât cel de acum doi ani. Sau decât Sărbătorile anilor de război, când bucăturile de pâine sau de carne nu puteau alunga durerea gândului la cei care mureau departe.

Crăciunul de azi nu e cel mai îndestulat posibil. Dar e mai bun decât cele din trecut. Și — ce e mai important — el ne dă nădejdea că vor fi din ce în ce mai bune cele viitoare.

De unde vine nădejdea aceasta în mai bine? Din însăși preocuparea noastră de mai bine. Căci s'a schimbat ceva nu numai în felul nostru de a privi Crăciunul ei și în felul nostru de a înțelege toate cele care se petrec în jurul nostru.

Inainte, Crăciunul era „sătulu!" iar Paș'e'e „fudulul". Unii oscot că era mai bine așa. Că era mai bine ca toată preocuparea noastră, de Crăciun, să fie să ne săturăm până la indiges'ie. Iar de Paște să ne îmbrăcăm cât mai elegant posibil, pentru a ne putea fudul față de alții care, imp'icit, erau mai prost îmbrăcați decât noi.

Pe vremea aceea, preocupările de Sărbători se învârteau, deci, numai în jurul propriei noastre persoane sau, cel mult, în jurul familiei noastre. Era acel egoism „sacru" pe care îl cultiva mentalitatea veche. Deși oamenii își dădeau seama că nu e de ajuns să te gândești numai la tine. Că e necesar să faci și moralei unele concesiuni. Deaceea fusese inventată caritatea. O fărâmitură, două, dela masa ta să meargă și la masa celor fără mijloace.

Dar dece nu aveau ceilalți mijloace? Iată o problemă cu care nu voiam să ne stricăm digestia și buna dispoziție a Sărbătorilor. Altruismul nostru nu mergea până acolo. Se oprea la gestul carității. Cu el, socoteam problema rezolvată și conștiința împăcată.

Intr'o zi s'a deslănțuit, însă, asupra lumii, viforul războiului. Am fost și noi cuprinși în el. Am îndurat cele pe care le-am îndurat. Mai îndurăm, încă, și azi, urmările distrugerilor și suferințelor de atunci.

Toate aceste suferinți ne-au învățat, însă, un lucru. Și anume, că „sacrul egoism" era cea mai cumplită erezie în care trăiam.

Viața și binele meu nu pot fi separate de viața și binele semenului meu. După cum existența și libertatea poporului meu nu se pot întemeia decât pe dreptul la existență și libertate al tuturor popoarelor globului. Călcarea în picioare a drepturilor unuia amenință și drepturile mele.

Egoismul — fie că e considerat vulgar sau „sacru" — nu te duce, până la urmă, decât la negarea propriilor tale interese, la minarea propriilor tale drepturi.

Lipsurile și suferințele celor'alți, când ajung prea mari, îți provoacă și ție lipsuri și suferinți. Constați — abia atunci — cât de legată îți este existența de soarta celorlalți. Soartă pe care nu o poți rezolva cu un simplu gest de caritate — chiar dacă l-ai îndeplini în fiecare zi, nu numai odată sau de două ori pe an. Soarta lor — ca și pe a ta — nu o poți rezolva decât considerându-te deplin solidar cu ei și luptând, alături de ei, pentru îndreptarea lucrurilor și transformarea lor în așa fel încât nu numai Crăciunul tuturora să le fie „sătul", ci — în orice zi a anului — să aibă, toți, tot ce le trebuie. Să aibă liniștea asigurată, drepturile respectate, munca just răsplătită.

Oare creștinismul ne învață altceva? Oare cere, el, omului să stea nepăsător la suferința și la lipsurile altuia? La nedreptate, la impilare? Oare esența învățăturii creștine se reduce la milostenia la care rezumă, unii, fapta creștinească?

Nu. Dragostea creștină nu înseamnă numai milă. Dragostea înseamnă contopire cu cel iubit, identificare cu el. Suferința lui e și a ta, nedreptatea lui te doare și te revoltă și pe tine.

Dragostea nu e lașitate. Nu e egoism. E luptă și abnegație până la sacrificiu. Lupta susținută de forța morală a nădejdii în mai bine. Altfel, nici dragostea, nici sacrificiul ei, nu ar avea rost.

Cu nașterea lui Crist, nădejdea aceasta a străbătut veacurile până azi. Ea e împrospătată mereu, pentrucă mereu n'au avut toți oamenii binele dună care năzuesc.

Il vor avea de acum înco'o?

Il vor avea numai fărâmând definitiv cătușele egoismului ale interesului particular rău înțeles și fiecare om să facă, din binele tuturora, temeiul durabil al propriei sale desăvârșiri.

DARURILE MAGILOR

de VICTOR EFTIMIU

Plecară, încărcați de daruri
Cu suflet nou și gând smerit
Și steaua s'a oprit din drumu-i
Și ei din drum s'au fost oprit.

La Vitleim sosiră magii
Și'n staul iată-i adunați...
Un mieluțel privea pe gânduri
La barba cailor ciudați.

— Adus'am Domnului prinoase!
Vorbi bătrânul Melhior
Și desfăcând mătăsuri albe
Le flutură în focul lor.

— De ce te-au întristat, Marie,
Albimile de in și fuigi?
— In pânze și'n mătăsuri albe
Mi s'a părut că văd un giuigi.

— Adus'am Domnului cunună!
Vorbi Gaspar, — nu te'nsenini?
— Cununa ta de pietre scumpe
Mi s'a părut c'a fost de spini!

— Adus'am Domnului mirezme!
Vorbi de-odată Valtazar
Și resfirând tâmâe 'n palme
Svârli risipa ei în jar.

Un fum și-o flacără verzue
Se ridică până'n tavan
Și'n flacăre văzu Maria
Cum trece umbra lui Satan

Și'n flacără văzu un tânăr
Urcând calvarul înțelept
Și ochii lui erau albaștri
Ca ochii ce'i zâmbeau la piept.

— Prin moartea lui, el fi-va lumii
Mântuitorul de păcat!
...Maria își întoarse ochii
Și-a plâns — cu suflet împăcat.

PACE ȘI BUNĂVOIRE

† FIRMILIAN
Arhiepiscopul Craiovei

Peste puține zile va apune și crugul acestui an. Inainte de asfințitul său, creștinătatea prăznuește Nașterea lui Hristos. Biserica preîntâmpină acest praznic cu post și cu slujbe înainte mergătoare.

Incă din pragul postului, strana vestește venirea Pruncului prin scurta cântare a miezului de noapte: „Hristos se naște, slăviți-l! Hristos din ceruri, întâmpinați-l! Hristos pe pământ, înălțați-vă!" Această întreită chemare pregătește văzul lăuntric către iconomia Nașterii, povestită nouă printr'o altă cântare: „Taină streină și prea mărită, văd: peștera este cer; Fecioara, scaun de heruvimi; iar ieslea, sălașul în care s'a culcat Hristos Dumnezeu, cel neîncăput". Iar mai pe larg, taina streină a Nasterii a deslușit-o Roman Melodul, când a scris pe sulul său: „Fecioara, astăzi, pre cel mai presus de ființă naște. Și pământul, peșteră, celui neapropiat, aduce. Ingerii cu păstorii slavoslovesc. Iar magii, cu steaua, călătoresc. Căci, pentru noi, s'a născut Prunc tânăr, Dumnezeu cel mai 'nainte de veci".

Intâmpinăm în inima acestor strânse cântări îmbrățișarea largă a cosmosului, iar în sunetul măsurat al lor o armonie atotcuprinzătoare a cerului și firii, a nevăzutelor puteri cu ființele pământului și tot ce viețuește pe scurtul său întins. Incât, povestirea scrisă a evanghelistului, din ziua de Crăciun, ne pare cunoscută și apropiată, ca o amintire chemată la lumină. Aceeași peșteră călduroasă, semn al pământului îndurător; acelaș suflu și muget stins de animal, nepovestită împăcare din paradisul cel pierdut: păstorii, tot aceiași — glasnicii îmblânzirii și moștenii înălțimilor cu văzul depărtat; bărbații științelor, la fel — magi cari citesc destinele și filosofi cari cumpănesc lumea cu darul înțelepciunii lor. Și peste toate: steaua cu multe lumini, ca un prinos al lumilor din largul nevăzutului de noi; apoi, văzduhul albit de îngeri și bolta, care întoarce pe pământ cântările de mare slavă. Se pleacă împreună peste un staul, în care sălășluește pruncul asemenea cu noi și Dumnezeul mântuirii noastre. De strajă: Fecioara dogmatisirii noastre creștinesti și Maica cerșirilor dumnezeeștilor milostiviri. O clipă, ne plecăm și noi asupra iconomiei și sălășluirii pruncului. Sufletul nostru și sufletul lumii se umple atunci de pace, e covlesit de împăcare și în adâncul lui rostește cu îngerii cuvintele Nașterii lui Hristos: „Slavă întru cei de sus, lui Dumnezeu, și pre pământ pace, între oameni bunăvoire". Mai apoi, uită, — ca de o îndestulare!...

Dar niciodată acest suflet al nostru și acest duh al lumii nu au însetat ca astăzi după pace și bunăvoire. Niciodată n'a fost mai dureros suspinul împăcării și nicicând, mai ascutit strigătul după întemeierea dragostei între oameni, care rodește: bucuria vieții, plinirea voinței noastre creatoare, zidirea pe care o lăsăm urmașilor, odihna mulțumită a morții noastre, desteptarea la trăirea veșnică.

Cunoastem acest susnin fiecare dintre noi. Il stim cu toții, în comun. Il dorese și-l așteaptă popoarele cuprinse de marginile pământului nostru strimpt.

De aceea, Biserica lui Hristos vă poruncește, iar un smerit slujitor al său vă roagă, pe voi închinători ai Pruncului:

Incheiați Crăciunul acestui an și purcedeți din zorii celui viitor cu strigătul și cu plinirea lui:

„Pace pe pământ! Bunăvoire între oameni"